

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 570 din 20 august 2007

HOTĂRÂREA
din 12 octombrie 2006
în Cauza Ruxanda Ionescu împotriva României
(Cererea nr. 2.608/02)

Strasbourg

În Cauza Ruxanda Ionescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), reunită în cadrul unei camere formate din domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelski, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thor Bjorvinsson, doamna I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție, după ce a deliberat în Camera de consiliu la 21 septembrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 2.608/02 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Ruxanda Ionescu (*reclamanta*) a sesizat Curtea în data de 23 noiembrie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de E. Cintează, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna Beatrice Ramașcanu.

3. La data de 24 mai 2005, președintele Secției a III-a a dispus comunicarea cererii către Guvern. În baza dispozițiilor art. 29 alin. (3), acesta a hotărât că admisibilitatea și fondul cauzei să fie examinate în același timp.

4. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise asupra fondului cauzei (art. 59 paragraful 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele Cauzei

5. Reclamanta este născută în 1937 și locuiește în București.

6. În anul 1950, în baza Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a preluat posesia unui bun imobil situat în București, str. Edgar Quinet nr. 9, constând într-o clădire cu mai multe apartamente, care a aparținut tatălui reclamantei.

7. În data de 11 octombrie 1996, societatea H., administrator al bunurilor aparținând statului, a vândut soților P.C. apartamentul nr. 3 din imobilul litigios, în care aceștia locuiau în calitate de chiriași.

1. Acțiunea în revendicare

8. În data de 20 februarie 1998, reclamanta a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune în revendicare a imobilului în cauză, îndreptată împotriva Consiliului Local al Municipiului București.

9. Printr-o hotărâre definitivă din data de 3 aprilie 1998, instanța a admis cererea reclamantei, cu motivarea că statul preluase posesia imobilului fără a avea un titlu valabil, și a dispus restituirea imobilului de către pârât. Această hotărâre a fost investită cu formulă executorie în data de 2 iunie 1998.

10. Printr-o dispoziție din data de 15 septembrie 1998, primarul municipiului București a dispus restituirea bunului către reclamanta. Printr-un proces-verbal încheiat la data de 24 martie 1999, reclamanta a fost pusă în posesia imobilului, cu excepția apartamentului nr. 3, vândut anterior soților P.C.

11. Printr-o hotărâre definitivă din data de 3 decembrie 1998, Tribunalul Municipiului București a constatat că P.E. era creditorul soților P.C. pentru suma de 31.269 dolari americani (USD). P.E. a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu scopul de a iniția executarea silită imobiliară împotriva soților P.C. și a solicitat vânzarea la licitație a apartamentului lor.

12. Printr-o hotărâre definitivă din data de 15 septembrie 1999, în urma vânzării la licitație, instanța a atribuit apartamentul litigios lui P.E.

13. În data de 4 noiembrie 1999, P.E. și-a înscris dreptul sau de proprietate în registrul de transcriptiuni imobiliare.

2. Acțiunea tinzând la obținerea restituirii apartamentului nr. 3

14. În data de 15 octombrie 1999, printr-o acțiune introdusă împotriva Primăriei Municipiului București, societății H. și soților P.C., reclamanta a solicitat Judecătoriei Sectorului 1 București să constate nulitatea contractului de vânzare încheiat la data de 11 octombrie 1996.

15. La termenul din data de 6 ianuarie 2000, P.E. a formulat o cerere de intervenție, cu scopul de a se constata dreptul sau de proprietate asupra apartamentului în cauză, susținând ca, în urma Hotărârii definitive din data de 15 septembrie 1999, el era proprietarul acestui apartament și că era un subdobânditor de buna-credință.

16. La termenul din data de 10 februarie 2000, reclamanta și-a precizat acțiunea, în sensul că își îndreaptă cererea împotriva lui P.E. Ulterior, la termenul din data de 30 martie 2000, P.E. a formulat o cerere reconvențională, reiterând pe fond argumentele invocate în sprijinul cererii de intervenție.

17. Prin Hotărârea din data de 11 mai 2000, Judecătoria Sectorului 1 București a respins acțiunea reclamantei, a admis cererea reconvențională formulată de P.E., motivând că acesta își transcrisese dreptul sau de proprietate în registrul de transcripțiuni, și a constatat validitatea contractului de vânzare încheiat la data de 11 octombrie 1996, reținând buna-credință a soților P.C. la încheierea sa.

18. Prin Hotărârea din data de 17 noiembrie 2000, Tribunalul Municipiului București a admis apelul reclamantei și a respins cererea reconvențională formulată de P.E. Instanța a reținut că titlul de proprietate al reclamantei era incontestabil, că acesta datează dinaintea anului 1950 și că legalitatea sa fusese constatată prin Hotărârea definitivă a Judecătoriei Sectorului 1 București din data de 3 aprilie 1998, care a dobândit autoritate de lucru judecat. A reținut, pe de altă parte, că titlul de proprietate al lui P.E. decurge dintr-un contract de vânzare-cumpărare încheiat între un neproprietar, în speță statul, și soții P.C. În aceste circumstanțe, după ce a comparat titlurile de proprietate ale reclamantei și P.E., instanța a reținut că titlul reclamantei era preferabil.

19. În recursul introdus de P.E., prin Decizia definitivă din data de 6 iulie 2001, Curtea de Apel București a modificat decizia data în apel și a menținut sentința data de prima instanță. Curtea de Apel București a reținut că apartamentul fusese vândut chiriașilor, în data de 11 octombrie 1996, în baza și cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995, că reclamanta obținuse o decizie favorabilă de restituire a imobilului în data de 3 aprilie 1998 și ca, în afară de aceste aspecte, imobilul litigios intrase în circuitul executării silite imobiliare, fapt neimputabil lui P.E. Pe de altă parte, instanța a reținut că reclamanta ar fi putut beneficia de o indemnizare, în baza dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

3. Demersuri pentru a obține restituirea apartamentului litigios conform dispozițiilor Legii nr. 10/2001

20. În data de 19 iulie 2001, reclamanta a adresat o notificare Primăriei Municipiului București, în scopul de a obține restituirea apartamentului nr. 3 din imobilul situat în municipiul București, str. Edgar Quinet nr. 9, în baza dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

21. Din dosar reiese că, până la această dată, reclamanta nu a primit niciun răspuns la cererea sa.

II. Dreptul și practica interne pertinente

22. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, p. 250-256, §§ 31-44), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Porțeanu împotriva României* (nr. 4.596/03, §§ 23-25, 16 februarie 2006).

23. Legea nr. 247/2005, care a modificat Legea nr. 10/2001, prevede că indemnizarea la care au dreptul persoanele care nu obțin restituirea imobilelor naționalizate și al cărei quantum va fi fixat în urma unei proceduri administrative de către o comisie centrală este constituită dintr-o participație la un organism de plasament de valori mobiliare, organizat sub forma societății pe acțiuni Proprietatea. În principiu, beneficiarii unei astfel de indemnizări primesc titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni în momentul în care Proprietatea va fi cotată la bursă. Pe de altă parte, art. 3 din legea sus-menționată precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de convertirea lor în acțiuni.

24. În data de 29 decembrie 2005, Proprietatea a fost înscrisă la Registrul Comerțului București. Pentru că titlurile de valoare să poată fi convertite în acțiuni emise de Proprietatea și pentru că aceste acțiuni să poată face obiectul tranzacțiilor pe piața financiară, trebuie ca, mai întâi să fie urmată procedura de acord de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (CNVM). După calendarul previzional al Fondului „Proprietatea”, care a fost modificat de mai multe ori, cotarea efectivă la bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

25. Reclamanta se plânge de o atingere adusă dreptului sau la respectarea bunurilor, incompatibilă cu prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat astfel:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le considera necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

26. Curtea constată că plângerea nu este vădit neîntemeiată, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. În plus, observă că nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, o declară admisibilă.

B. Pe fond

27. Amintind cauzele *Brezny și Brezny împotriva Slovaciei* [(decizie), nr. 23.131/93, 4 martie 1996], *Kopecky împotriva Slovaciei* ([MC], nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004) și *Costandache împotriva României* [(decizie), nr. 46.312/99, 11 iunie 2002], Guvernul considera că CEDO nu are competența *ratione temporis* pentru a examina circumstanțele naționalizării imobilului litigios, care a avut loc înainte de ratificarea Convenției de către România. De asemenea, Guvernul considera că reclamanta nu dispune de un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 amintit, de vreme ce dreptul sau de proprietate nu a fost recunoscut printr-o hotărâre judecătorească definitivă înainte de vânzarea bunului către terți.

28. Chiar dacă prin Hotărârea definitivă din data de 3 aprilie 1998 statul a fost obligat să restituie imobilul către reclamanta, aceasta nu avea posesia apartamentului în discuție și nu plătitese impozit pentru acesta, neputând așadar să pretindă că are un interes patrimonial substanțial, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. În plus, statul însuși nu mai era proprietarul apartamentului în momentul introducerii acțiunii în revendicare de către reclamanta, deoarece îl vânduse în data de 11 octombrie 1996 către soții P.C. Mai mult, Hotărârea definitivă din data de 3 aprilie 1998, prin care s-a constatat dreptul de proprietate al reclamantei, nu era opozabilă cumpărătorilor P.C.

29. Chiar presupunând că Decizia Curții de Apel București din data de 6 iulie 2001 constituie o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantei, Guvernul considera că aceasta ingerință era prevăzută de lege, mai precis de dreptul comun, și urmărea un scop legitim, respectiv protecția drepturilor altuia. Mai mult, Guvernul susține că imobilul a intrat în „circuitul civil”, iar reclamanta nu a acționat cu diligență pentru a cere constatarea nulității contractului de vânzare din 11 octombrie 1996, pentru că a introdus aceasta acțiune la mai mult de un an după ce fusese informată cu privire la vânzarea apartamentului către chiriași. Guvernul apreciază că reclamanta nu mai putea obține restituirea apartamentului, ci o indemnizare, în baza Legii nr. 10/2001, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1.

30. În sfârșit, Guvernul solicita Curții să țină cont de reforma instituită prin Legea nr. 247/2005, prin care se urmărește accelerarea procedurii de restituire și, acolo unde aceasta restituire nu este posibilă, acordarea unei indemnizări sub forma unei participații la un organism de plasament colectiv de valori mobiliare (OPCVM).

31. Reclamanta contestă aceasta teză. Potrivit reclamantei, instanțele interne au recunoscut dreptul sau de proprietate și considera că vânzarea apartamentului în baza dispozițiilor Legii nr. 112/1995 nu a fost legală, întrucât naționalizarea a fost „fără titlu”. Cât privește posibilitatea obținerii unei indemnizări, reclamanta considera că Legea nr. 10/2001 nu acoperă și situația proprietarilor ale căror imobile, restituite în baza unei hotărâri judecătorești definitive, au fost vândute de către stat unor terți. Reclamanta subliniază că imposibilitatea de a se bucura de bunul sau reprezintă o atingere adusă dreptului sau la respectul bunurilor.

32. Curtea amintește că în Cauza *Străin* citată mai sus, ea a considerat că vânzarea de către stat a bunului unei persoane către terți de buna-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al acelei persoane, combinată cu

absența totală a indemnizării, constituie o privare de proprietate, contrară prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, citată mai sus, § 39 și 59).

33. Mai mult, în *Cauza Păduraru*, citată mai sus (§ 112), Curtea a constatat că statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent la problema de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Curtea a considerat, de asemenea, că incertitudinea generală creată astfel s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a recupera întregul bun, chiar dacă beneficia de o hotărâre definitivă care obliga statul să i-l restituie.

34. În speță, Curtea nu vede niciun motiv pentru a se depărta de jurisprudența amintită, situația de fapt fiind sensibil aceeași. Că și în cauzele *Păduraru și Porțeanu* (§ 33), în cauza de față terții au devenit proprietari ai apartamentului litigios înainte că dreptul de proprietate al reclamantei să fie confirmat definitiv cu efect retroactiv. Și, întocmai că în aceste cauze, ca și în *Cauza Străin*, reclamanta a fost recunoscută ca proprietar legitim, instanțele apreciind ca incontestabil titlul sau de proprietate, având în vedere caracterul abuziv al naționalizării (a se vedea paragrafele 9 și 10 de mai sus).

35. Curtea amintește, de asemenea, că în *Cauza Brumărescu*, mai sus citată, dreptul de proprietate al reclamantului, confirmat printr-o hotărâre judecătorească definitivă datând din anul 1993, a fost repus în discuție de către terțul intervenient, care pretindea că are un drept de proprietate asupra unei părți din același bun, în baza unui act de cumpărare datând din anul 1973. Cu privire la acest aspect, Curtea a stabilit că procedura inițiată în fața ei de către domnul Brumărescu împotriva statului român nu putea produce efecte decât asupra drepturilor și obligațiilor acestor părți (*Brumărescu*, mai sus citată, § 69). Curtea a confirmat aceasta abordare în hotărârea sa asupra satisfacției echitabile, stabilind în sarcina statului român obligația de a restabili dreptul de proprietate al domnului Brumărescu, „fără a împieta asupra oricărei pretenții” pe care terții intervenienți ar putea să o aibă asupra unei părți din proprietatea reclamantului [*Brumărescu împotriva României* (satisfacție echitabilă)] [MC], nr. 28.342/95, § 22 în fine, CEDO 2001-I).

36. Curtea reține că vânzarea de către stat a bunului reclamantei, în baza Legii nr. 112/1995, care nu permitea decât vânzarea bunurilor naționalizate în mod legal, o împiedică pe aceasta să se bucure de dreptul său. Curtea observă că, în cadrul acțiunii în revendicare introduse împotriva lui P.E., Curtea de Apel București a statuat în Hotărârea sa din data de 6 iulie 2001 că actul de vânzare din data de 11 octombrie 1996 respectase dispozițiile Legii nr. 112/1995. Pe de altă parte, în prezenta cauză, apartamentul litigios a intrat în „circuitul civil”, mai precis în patrimoniul lui P.E., în urma unei vânzări la licitație.

37. Mai mult, Curtea reține că, deși Curtea de Apel București constata că reclamanta avea dreptul să obțină o indemnizare, nicio astfel de indemnizare nu i-a fost acordată pentru aceasta privare. În fapt, reclamanta a introdus, la data de 19 iulie 2001, o cerere de restituire a bunului, în baza Legii nr. 10/2001, completată între timp prin Legea nr. 247/2005, dar nici până în prezent nu a primit vreun răspuns, nici cu privire la restituirea solicitată, nici referitor la indemnizarea la care Guvernul susține că ar avea dreptul.

38. Curtea reține că, deși în data de 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001, operațiunile prealabile acordării unei indemnizări efective nu s-au finalizat până în prezent și ca, după calendarul previzional pentru Fondul „Proprietatea”, cotarea sa efectivă la bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006 (paragrafele 23 și 24 de mai sus).

39. Presupunând că cererea de restituire formulată de reclamanta în baza Legii nr. 10/2001 ar fi admisibilă și ar face obiectul unei indemnizări, Curtea observă că Fondul „Proprietatea” nu funcționează în prezent de o manieră susceptibilă să conducă la o indemnizare efectivă a reclamantei și că cererea sa întemeiată pe legea mai sus menționată nu a făcut obiectul niciunei examinări de mai bine de 5 ani. Mai mult, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu ia în considerare prejudiciul suferit prin lipsirea îndelungată de indemnizare a persoanelor care, că și reclamanta, s-au văzut private de bunurile lor, care le-au fost restituite în baza unei hotărâri definitive (*Porțeanu*, citată mai sus, § 34).

40. Prin urmare, Curtea considera că nerespectarea dreptului de proprietate al reclamantei asupra apartamentului nr. 3, combinată cu absența totală a indemnizării, i-a impus o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

41. A avut loc așadar o încălcare a acestei dispoziții.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

42. În formularea art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

43. Reclamanta pretinde, cu titlu de prejudiciu material, fie restituirea apartamentului nr. 3, fie acordarea sumei de 100.000 euro (EUR) reprezentând valoarea de piață a acestuia. Reclamanta solicita suma de 10.000 EUR cu titlu de despăgubiri morale pentru disconfortul cauzat de frustrarea determinată de imposibilitatea de a se bucura de bunul său.

44. Guvernul reiterează observațiile sale cu privire la posibilitatea reclamantei de a obține o indemnizare. După ce a făcut o scurtă descriere a modului în care funcționează Fondul „Proprietatea”, Guvernul consideră că trebuie luată în considerare, întocmai că în *Cauza Broniowski împotriva Poloniei* ([MC], nr. 31.443/96, § 149, CEDO, 2004-V), larga marjă de apreciere a statului în a alege măsurile ce vizează respectarea drepturilor patrimoniale și în a dispune de timpul necesar pentru punerea lor în practică. Guvernul considera că adoptarea Legii nr. 247/2005 constituie o reformă radicală în domeniul reglementării dreptului de proprietate și că acest mecanism va fi funcțional într-un termen

rezonabil. Astfel, conform susținerilor Guvernului, întârzierea în acordarea unei indemnizări reprezintă o circumstanță excepțională.

45. În sfârșit, pentru cazul în care Curtea ar considera că cererea întemeiată pe art. 41 din Convenție ar fi în stare de judecată, Guvernul apreciază că valoarea de piață a bunului este de 85.258 EUR. În acest sens, depune un raport de expertiză. Cu privire la eventualul prejudiciu moral suferit de reclamanta, Guvernul consideră că nicio legătură de cauzalitate nu poate fi reținută între pretinsa violare a prevederilor Convenției și daunele morale solicitate și ca, în orice caz, pretinsul prejudiciu ar fi compensat în mod suficient printr-o eventuală constatare a încălcării.

46. Curtea amintește că o hotărâre constatând o încălcare a prevederilor Convenției antrenează pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt acestei violări și de a elimina consecințele, astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia [*Metaxas*, citată mai sus, § 35, și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă)] [MC], nr. 31.107/96, § 32, CEDO, 2000-XI).

47. În cauza de față, Curtea apreciază că restituirea apartamentului nr. 3 situat în București, str. Edgar Quinet nr. 9, așa cum a fost ea dispusă prin hotărârea definitivă a Judecătoriei Sectorului 1 București, ar plasa reclamanta, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi găsit dacă prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În orice caz, în absența unei astfel de restituiri de către stat, în termen de 3 luni începând cu data de la care prezenta hotărâre va fi devenit definitivă, Curtea decide că statul va trebui să plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă reprezentând valoarea actuală a apartamentului.

48. Cu privire la acest aspect, Curtea remarcă cu interes că Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001 califică drept abuzive naționalizările operate de către regimul comunist și prevede obligația restituirii unui bun scos din patrimoniul unei persoane ca urmare a unei astfel de privări. În cazul imposibilității restituirii, cauzată, de exemplu, de vânzarea bunului către un terț de bună-credință, legea acordă o indemnizare în cuantum egal cu valoarea de piață a bunului în momentul acordării acestei indemnizări (titlul I secțiunea I art. 1, 16 și 43 din lege).

49. În cauza de față, cu privire la determinarea cuantumului indemnizării ce ar putea fi acordată reclamantei, Curtea observă că aceasta nu a depus o expertiză care să permită determinarea valorii apartamentului, dar că a estimat valoarea bunului în cauza la suma de 100.000 EUR. Cât privește Guvernul, acesta a prezentat un raport întocmit de un expert, conform căruia valoarea apartamentului ar fi de 85.258 EUR.

50. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază că valoarea de piață actuală a bunului este de 87.000 EUR.

51. Mai mult, Curtea considera că evenimentele în discuție au reprezentat atingeri grave ale dreptului reclamantei la respectul bunurilor sale, pentru care suma de 3.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

52. Reclamanta nu a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată.

53. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care a solicitat acest lucru. Așa fiind, în cauza de față, Curtea nu acordă reclamantei nicio suma de bani cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

54. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
IN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantei apartamentul nr. 3, situat la primul etaj al imobilului în chestiune, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție; că, în lipsa restituirii, statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de 87.000 EUR (optzeci și șapte mii de euro) cu titlu de daune materiale; ca, în orice caz, statul pârât trebuie să plătească reclamantei suma de 3.000 EUR (trei mii de euro) pentru prejudiciul moral, la care se adaugă sumele datorate cu titlu de impozit, convertite în lei la rata de schimb aplicabilă în ziua plății;

b) ca, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă a cărei rata este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, în conformitate art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Președinte,
John Hedigan

Vincent Berger,
greffier